

aquesta proposta al lector perquè jugue amb mi, a veure com acabem.»

— En la seua anterior novel·la, *Eclipsi*, també va optar per la narració en primera persona. S'hi sent més còmoda?

— «Sí perquè, en certa manera, sóc jo qui em clave dins dels personatges i els faig parlar com si fóra jo, o sóc jo realment que sóc ells. La tercera persona també està bé, però en casos com aquests en què es contenen coses tan íntimes, tant personals, tant vivencials... crec que és l'única manera de fer-ho amb una certa credibilitat. No sé si estaria bé que una tercera persona o un narrador explicara que Joan Carles Roselló [nom del protagonista] està mort i pensa això i allò altre... No. Val més que ho pense directament ell, llevant una barrera entre el lector i el personatge.»

— Però *Enllà de la mar*, la novel·la amb què es va donar a conèixer, també era molt intimista, tractava els sentiments d'una dona en lluita contra un càncer de pit i va optar per un narrador.

— «Era la meua primera novel·la i potser hauria sigut massa arriscat entrar-hi tant directe. He anat a poc a poc, agafant ofici i jugant un poquet amb els estils i tot això. De vegades, ho he pensat, que *Enllà de la mar* tocava haver-la feta en primera persona... però he conclòs que no, que cal marcar distàncies, dir 'això ho sé fer', 'ara explorem altres formes'.

— El protagonista d'*El cos deshabitat* és escriptor i feu parlar, a ell i a la dona, de la

professió. Hi ha molt de vostè en ell?

— «No... els drames que ell conta, els plors... la dèria des de menut per ser escriptor... no té res a veure amb mi. Tampoc el que ell pensa sobre la literatura i els escriptors és forçosament el que pense jo. Ací el que he fet ha sigut una mena de replec, copsar l'opinió més o menys general. Sé que hi ha gent que ho deu pensar, que els laments que ixen són els meus, però jo no em lamente gens, en absolut. Jo sóc molt feliç sent escriptora, o intentant ser escriptora.»

— En un moment donat el protagonista diu «... no em fa vergonya dir que sóc un escriptor...».

— «Uei! A mi sí que me'n fa, i molta. Encara no m'atrevisc a dir que sóc escriptora. Potser algun dia ho diré, però encara em queda molt de camí. De moment, sóc periodista que és el que de menuda sempre deia que volia ser, perquè volia contar les coses que passen. És clar que això també ho fan els escriptors... el salt d'una professió a l'altra té molt de deriva natural.»

— Però amb aquesta frase,

Camps va estudiar periodisme a la Universitat Autònoma de Barcelona. Actualment fa de redactora de Canal 9 on treballa des dels primers anys de la posada en marxa de la televisió valenciana./J. CUÉLLAR

volia dir que la professió d'escriptor no està molt ben considerada?

— «No sol ser una professió molt recomanada. En tot cas, el protagonista diu aquesta frase en un context determinat i ja he dit que la seua no es correspon exactament amb la meua visió sobre la professió. Per exemple, també pot deduir-se que sóc crítica amb el que en diem «capelletes», però personalment no sabia dir si és bo que n'hi haja o no. Jo no tinc interès per pertànyer a cap, però tampoc estic en contra de la seua existència. La gent és lliure d'as-

«EN LA NOVEL·LA HE COPSAT L'OPINIÓ MÉS O MENYS GENERAL QUE ES TÉ SOBRE EL MÓN DELS ESCRIPTORS, COSA QUE NO TÉ PER QUÈ CORRESPONDRE'S AMB EL QUE JO PENSE»

PUBLICITAT

148601/727681µ

D.E.P

Més iraquians innocents

Ahir van morir més homes, dones i xiquets a Iraq.

Necessitem la teua ajuda perquè aquestes morts no s'obliden.

Entra a:

www.ActualConAmnistia.org

 **Amnistia
Internacional**